

Dimitrios

Revista Parohiei „Sfântul Dumitru-Poștă” - Paraclis Universitar

Nr. 204 | 1-14 iunie | 2020 | Anul VIII

apariție bilunară

Suntem alții?

Părintele Paroh Mihai GOJGAR

Secunde veșnice.

*Reportaj cu suflet pentru suflete
Ana Maria BURCHI*

Zilele Sfinților Mărunți

Oana IVAN

NOILE TITLURI

Editorial

Suntem alții?

Explicarea Sfintei Scripturi

Profetul și OZN-urile

Reflecții

Moșii de vară și dorul de cei dragi

Liturgică

De ce sunt binecuvântate ramurile de tei...?

Interviu

Puterea rugăciunii, vindecătoare de trup și suflet

Reportaj

Secunde veșnice.
Reportaj cu suflet pentru suflete

Pateric

Despre milostenie...

Tradiții

Zilele Sfinților Mărunți
(10-14 iunie)

Istorie

Principesa Mărioara:
regina Iugoslaviei

Creștinismul în lume

TIPAR REALIZAT LA

www.pimcopy.com

Email: pimcopy@yahoo.com

Adresa: B-dul Mihail Kogălniceanu,
nr. 24, Parter, Sector 5, București
Tel: 0758.971.001

Foto Coperta 1: Ziua Copilului la Biserica „Sfântul Dumitru-Posă”, 2019 (Laura DOBRE)

REDACTIE

COORDONATOR: Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

REDACTOR-ŞEF: Monica DAMIAN

CONCEPŢIE GRAFICĂ şi DTP: Andrei JORA şi Daniel JORA

DISTRIBUŢIE: Mihaela IANCU

COLABORATORI: Ana Maria BURCHI, Horia-Ioan IOVA,

Oana IVAN, Daniel JORA, Bogdan NICOLAESCU, Ionelia OLTEANU

ISSN 2393-4859
ISSN-L 2393-4859

Suntem alții?

Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

Numărul 62 al British Journal of General Practice (decembrie 2012) furnizează o serie de concluzii psihologice despre formarea obiceiurilor extrem de utile pentru perioada încoronată (sau încornorată?) de virus pe care o traversează lumea. Împărtășesc cu dumneavoastră câteva, cu gândul că ele vor fi corelate cum se cuvine.

Obiceiurile sunt răspunsuri automate la solicitări cotidiene, de multe ori, asociate cu performanța sau cu eficiența: spălarea mâinilor după folosirea toaletei sau punerea centurii în mașină imediat ce te pornești la drum. Dacă sunt legate de elemente externe, obiceiurile sunt eliberate de realizarea conștientă și tind să persiste chiar și după dispariția motivației exterioare. Purtatul măștii, ferirea de semeni, depărtarea de comunități, însingurarea, evitarea întâlnirilor, imposibilitatea împărtășirii, fuga de îmbrățișare, justificate acum de cei care gestionează criza COVID, vor deveni, măcar în parte, obiceiurile noastre și nici nu ne vom da seama că, de fapt, pandemia a fost declarată oficial istorie, că nu ne mai cere nimeni declarație de ieșit din casă pentru a vedea o magnolie înflorită în parc, că putem avea 37 de grade după expunerea la prostie și nesimțire fără să fie nevoie de izolare și izoletă.

Articolul mai-sus menționat oferă exemplul a două grupuri de voluntari dornici să piardă din greutate. Primul grup trebuia să realizeze 10 sarcini ce țin de dietă și comportamente, încurajându-se dependența repetării contextuale; grupul de control nu a avut nicio sarcină. Membrii primei echipe au pierdut, în medie, 2 kg în opt săptămâni, față de cele 0,4 kg ale celor din urmă. După 32 de săptămâni, rezultatele erau mai concludente: 3,8 kg date jos de cei din primul grup, mult mai mult față de cei din grupul secund. Interviuurile au indicat faptul că automatismele se dezvoltaseră: comportamentele inițiale au devenit o a doua natură și voluntarilor din

Foto: Laura DOBRE

primul grup li se părea ciudat să nu le facă, deși la început le fusese greu. O sală de spectacole plină-ochi în picioare aplaudând, defilarea forțelor armate, crosurile bucureștene sau plăcutele banchete în micuțele noastre apartamente de bloc vor deveni ele povești? Ne este greu fără ele acum... dar...ne vom obișnui așa? 32 de săptămâni înseamnă opt luni și două valuri, cumva?

Interesantul studiu ne oferă și câteva sfaturi despre cum să ne formăm un nou obicei sănătos. Vom face o adaptare în domeniul practicii religioase, de exemplu lectura Sfintei Scripturi.

1. Fixează-ți țelul pe care vrei să îl atingi – parcurgerea Noului Testament.

2. Alege o acțiune simplă, zilnică, menită să te facă să împlinești obiectivul – lectura unui capitol din Noul Testament.

3. Stabilește când și unde vei îndeplini acea acțiune – ora 21, în dormitor.

4. Indiferent ce faci sau unde ești la momentul stabilit, vei face acea acțiune.

5. Va fi din ce în ce mai ușor, iar în 10 săptămâni o vei împlini automatic.

Trebuie să ne alegem singuri obiectivele și să selectăm un comportament pe care să îl facem (citirea unui capitol), decât renunțarea la unul pe care îl avem (măcinarea listei de prieteni și a postărilor de pe Facebook). Oamenii de știință garantează că dacă ne ținem de un anume comportament în aproximativ 10 săptămâni suntem alții. Suntem alții? Suntem alții... *Ce valoare au legile fără bunele obiceiuri* (Horațiu, în Ode).

Viața fără Hristos este fără gust, tristă și părăsită (Părintele Sofronie Saharov).

Alexandru Mihăilă, *Nelămuriri din Vechiul Testament*, Vol. I, Ed. Nemira, 2011, pp. 138-145.

lezechie este unul dintre cei mai obscuri profeți, prin viziunile și actele sale profetice greu de tâlcut. A fost contemporan cu distrugerea templului din Ierusalim de către babilonieni din vara anului 586 î.Hr. și cu căderea Regatului Sudic, Iuda. [...] Aflându-se într-o tabără de evrei deportați din Babilonia, lângă râul Chebar, i s-a arătat slava lui Iahve. Vede venind dinspre miazănoapte „un vânt vijelios, un nor mare și un val de foc, care răspândea în toate părțile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie” (lezechie 1, 4). În versetele 5-21, sunt descrise patru fiare sau ființe. Printre elementele care definesc aceste fiare putem aminti: „patru fețe” (heruvim, om, leu, vultur); aveau „patru aripi”, două întinse în sus și două aplecate în jos pentru a-și acoperi trupul; se afla câte o roată vârată una în alta la fiecare față etc. [...] lezechie își descrie mult mai detaliat viziunea decât ceilalți profeți cu toate că, pentru a o descrie, o relativizează prin comparațiile pe care le folosește.

Descrierea lui lezechie a determinat o receptare spectaculoasă în cercurile... paleoastronauticii (disciplină speculativă). Vedenia lui

Profetul și OZN-urile

lezechie este înțeleasă ca o întâlnire cu un OZN. Chipul ca de om ar fi un extraterestru, iar mașinăria, o farfurie zburătoare sau mai exact un vehicul de zbor cu elice. Ce altceva ar putea fi „roțile vârate una în alta” decât iluzia creată de învârtirea elicei? [...] Comuniștii au promovat astfel de interpretări pentru că discreditau textul biblic și sprijineau propaganda comunistă.

Exista credința la evrei conform căreia prezența lui Dumnezeu locuiește în templul din Ierusalim și, astfel, cetatea nu poate fi niciodată învinsă. Evreii slujeau și altor dumnezei chiar în Ierusalim, iar profetul se ridica împotriva acestei atitudini relative cu privire la Iahve. Slujirea la mai mulți dumnezei era văzută ca infidelitate, prin urmare, cetatea nu mai putea fi protejată. Slava lui Dumnezeu pe care o vede lezechie în Babilon, la râul Chedar, arată că ea nu este legată de templul din Ierusalim, ci este... mobilă. Prezența roților arată clar mobilitatea tronului lui Iahve. Avem de-a face cu un simbol al atotprezenței divine, mai ales pentru că „slava” se arată în exil, pe pământul babilonienilor. [...]

Rubrică realizată: Daniel JORA

Moșii de vară
15 iunie 2019

Moșii de vară și dorul de cei dragi

[...] Deși moartea ne-a despărțit de cei dragi, la soroacele rânduie de Biserică spre pomenirea de obște a celor adormiți simțim că ne aflăm în comuniune cu ei, că dorul se ostoiește, despărțirea devine suportabilă, durerea se alină, lacrimile capătă sens, tristețea se înăbușă de o dulce „revedere”.

Astfel de stări încercăm și în sâmbăta de dinaintea Rusaliilor, numită în popor Moșii de vară. Dar de ce tocmai acum popasul de rugăciune și aducere-aminte? Îi pomenim pe repausați cu nădejdea că Duhul Sfânt le va mângâia starea, așteptarea Dreptului Judecător, cu necurmata speranță că și ei se vor împărtăși de iubirea și lucrarea Duhului Sfânt, căci El strânge neamurile în unitatea credinței, adunând diversitatea la unitate, inaugurând veșnicia. Cincizecimea deschide vistieria vieții noi, eterne, dovedind că Duhul Sfânt are rolul de a conferi darurile mântuirii și de a ne ajuta la însușirea lor în mod real și activ. Prin Duhul Sfânt, Hristos ne rămâne mereu alături. Așadar, pomenindu-i, credem cu tărie că Domnul Se va afla și lângă dâșii până la sfârșitul veacului. În lipsa comuniunii cu ei, bucuria Rusaliilor nu ar fi deplină, căci Duhul Sfânt este Cel Care-L unește pe Hristos cu oamenii și pe oameni cu Hristos. Tot Duhul Sfânt ne aduce negrăita bucurie a reîntâlnirii, pe calea rugăciunii, cu cei plecați în veșnicie.[...]

Doar astfel înțelegem acribia străbunilor în a păstra nezdruclată pomenirea răposaților, cu precădere la îndătinătele soroace statornice de Biserică. Se cunosc bine frumoasele tradiții ce însoțesc Dumnezeieștile Liturghii și dezlegările parastaselor la Moșii de vară. Evlavioșii noștri strămoși au împământat ca în această zi să

se ofere de pomană bucate ori fructe de sezon așezate în străchini de lut, împodobite cu flori, mentă ori busuioc. [...]

De ce oare înțelepții noștri bătrâni au ales să includă în ritualul Moșilor de vară străchinile confecționate din pământ? Nu cumva are legătură cu vechea zicală a vârstnicilor care aveau conștiința că, după ce vor pași „dincolo”, se vor face „oale și ulcele”? Credeau, așadar, că moartea nu înseamnă o dispariție în van, nici o trecere în neființă, cum greșit se exprimă unii astăzi. Păstrau neclintita convingere că sufletul se întoarce la Dumnezeu, Care l-a dat, iar trupul, în pământul din care a fost luat, după cum glăsuiesc rugăciunile din slujba pogribaniei. Ce profund adevăr!

Se observă lesne o similitudine între etapele vieții umane și cele ale plămădirii unui vas de către olar. Nașterea poate fi asociată cu pregătirea și dospirea argilei. Creșterea, educarea și pregătirea pentru viață a puiului de om corespund cu modelarea obiectelor din lut. Etapele uscării și arderii acestora se aseamănă cu educarea și maturizarea insului. Virtuțile, frumusețea și așezarea duhovnicească a ființei ne trimit cu gândul la procesul de ornare a vaselor trecute prin fierbințeala cuptoarelor. Sfârșitul, desigur, se petrece cam în același chip cu spargerea ori deteriorarea vasului.

Revenind la dorul de cei dragi plecați în veșnicie, ostoit prin rugăciunea de pomenire a lor, se pare că unii se mistuie cu acest sentiment. Am auzit o bătrână ce-și pierduse fiul în război zicând: „Mă voi duce în mormânt cu dorul de el”. Emoționant! Din veșnicie va face parte și dorul!

De ce sunt binecuvântate ramurile de tei la sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt?

Foto: Laura DOBRE

Cultul liturgic al Sfintei Biserici are în componența sa, pe lângă Dumnezeiasca Liturghie sau modul prezenței reale a Mântuitorului Iisus Hristos în mijlocul comunității euharistice, și alte rânduiești cunoscute sub numele de Sfinte Taine și ierurgii. Toate la un loc constituie modul prin care Biserica invocă Duhul Sfânt pentru a binecuvânta și sfinți viața umană și natura înconjurătoare, astfel încât omul să găsească mai ușor calea spre Dumnezeu. [...]

Cea mai cunoscută în popor este binecuvântarea ramurilor verzi de tei, cel mai adesea, dar și de nuc ori de salcâm în alte părți ale țării noastre, în cadrul Vecerniei plecării genunchilor – oficiate în Duminica Pogorârii Duhului Sfânt. Deși cărțile de cult nu precizează la sfârșitul celor șapte rugăciuni o rânduială sau o rugăciune de binecuvântare a ramurilor verzi, în practică, ramurile sunt aduse în fața Sfintelor Uși, acolo unde preotul le stropește cu aghiasmă mică, rostind: „Se binecuvântează ramurile acestea cu harul Preasfântului Duh și prin stropire cu această apă sfințită, în numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!”.

Rusaliile
16 iunie 2019

Ramurile de tei sunt împărțite credincioșilor de către slujitorii Bisericii. Acestea se iau acasă ca semn de binecuvântare și se așază la porți, la ușile de la intrare și chiar la icoane. Există practica, cel puțin în satele din nordul Moldovei, de pe valea Troțului și din nordul Munteniei, ca de la ceasul Vecerniei din sâmbăta Pogorârii Duhului Sfânt, ramurile de tei să fie așezate la porțile principale de la intrarea în gospodărie.[...]

Ramurile verzi, simbol al limbilor de foc – semn al pogorârii Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli, fac parte din acele rânduiești de binecuvântare a vieții creștinului. Ca atare, credincioșii simpli au știut dintotdeauna acest fapt, așezând ramurile la icoanele din case lor, fără a pretinde că au anumite puteri magice.

Puterea rugăciunii, vindecătoare de trup și suflet

Periplul meu printre comunitatea minunată formată în jurul Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă” continuă, cum nu se poate mai frumos. Poveștile aflate până acum mi-au rămas în suflet și mă gândeam cât de bucuroasă sunt pentru că mi-a fost încredințată mie această rubrică a revistei Dimitrios. Știu sigur că după aceste interviuri o să leg prietenii cu cei care au avut bunăvoința de a accepta invitația mea, tocmai pentru că, într-un fel sau altul, am reușit să le pătrund cât de puțin în suflet.

Sunt sigură că încă vă mai amintiți de interviul lui Horia Iova. Un tânăr de nădejde, cu capacități intelectuale deosebite și cu o poveste absolut deosebită. Ei bine, astăzi este rândul celei care i-a dat viață. Doamna Minodora Iova este mama lui Horia și a acceptat cu bucurie să îmi spună câteva cuvinte despre experiența dumneaei în ceea ce privește apartenența la comunitatea Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă”.

Minodora IOVA,
55 ani, psiholog, Curtea de Argeș

Cum ați ajuns la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”? Care e povestea dumneavoastră?

Pot spune că sunt unul dintre oamenii privilegiați pe care Dumnezeu i-a ajutat să-și poată mărturisi credința. Acum, la vârsta de 55 de ani, cred cu tărie că cel mai de preț dar pe care îl poate primi un copil din partea bunicilor, părinților, educatorilor este darul credinței. Această convingere este strâns legată de „povestea mea”, de cine sunt eu.

Pe vremea când m-am născut, mamele care lucrau nu aveau concediu de maternitate mai mult de patru luni, așa că până la vârsta de șapte ani am fost crescută de bunicii mei, țărani argeșeni, care locuiau aproape de orașul meu natal, Curtea

Foto: Mihai MIRCEA

de Argeș, un loc binecuvântat de Dumnezeu. Bunica mea, Floarea a lui Ion Popescu din Valea Sasului era o femeie care știa că fără Dumnezeu nimic nu este sau, cum chiar recent am auzit la predică, „fără Dumnezeu, totul e nimic”. Când bunicul meu făcea câte o apreciere negativă la adresa oamenilor, bunica mea îl întreba: „Crezi că ei ar vrea să fie așa?”. Astfel, bunica mea a devenit, fără să știe, modelul meu de psiholog.

Și din nou, Dumnezeu m-a ajutat ca și din această perspectivă să-L cunosc drept „tămăduitorul sufletelor și trupurilor noastre”. Atunci când chiar eu am avut nevoie de ajutor, cei ce mă cunosc s-au rugat pentru mine. Doi tineri, soț și soție, enoriași ai Bisericii „Sfântul Dumitru”, au vorbit cu părintele Mihai să se roage pentru mine. Și Dumnezeu m-a ridicat, la propriu, din „patul durerii”. Când am putut merge, primul drum

Rubrică realizată: Ionelia OLTEANU

a fost la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”, la Sfânta Liturghie, după care a urmat botezul copilului celor doi tineri. Atunci l-am cunoscut pe părintele Mihai, atunci am intrat pentru prima dată în Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” și tot atunci am făcut promisiunea că voi veni cât voi putea. A fost o decizie puțin complicată, având în vedere faptul că, de 25 de ani, mergeam împreună cu familia la biserica unde paroh fusese duhovnicul nostru, părintele Ilie Georgescu, sub a cărui ascultare eu am rămas. Dar pentru că fiul și soțul meu au văzut și au înțeles minunea însănătoșirii mele prin mijlocirea părintelui Mihai și, la fel ca mine, au simțit prezența lui Dumnezeu în Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”, mi-au respectat dorința. Evocând aceste amintiri, îmi dau seama că aceste lucruri se petreceau exact acum un an.

Povestea dumneavoastră este absolut incredibilă. Ați fost crescută în spirit creștin, ați continuat să mergeți pe drumul acesta, iar la vreme de boală v-ați ridicat. Cu siguranță, Dumnezeu a fost acolo și v-a purtat prin această călătorie pentru a descoperi Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”. Ce vă place cel mai mult la această biserică?

Timp de un an, eu și familia mea ne-am bucurat și sperăm să ne bucurăm în continuare de sfințenia locului și, îndrăznesc să spun, a oamenilor din biserică. Pentru mine,

biserica, în general, și Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”, în special, este locul unde încă se mai poate manifesta umanitatea, unde oamenii, în afară de respectarea celor 10 porunci, cunosc și respectă valorile universale ale omenirii - munca, adevărul, cinstea, onoarea, demnitatea, altruismul. Cel mai mult mă bucură, însă, modul în care se desfășoară slujbele. Pentru mine, biserica e ca o punte între viața de aici și cea de dincolo. Simt că Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”, prin tot ce trăiesc în ea, prin prezența și harul părintelui Mihai, mă ajută să dobândesc curajul și puterea să ajung dincolo pe „panta ascendentă”.

Care dintre activitățile organizate aici vă plac cel mai mult? Credeți că ar trebui să continue?

Cel mai mult mă impresionează entuziasmul tinerilor și dedicarea lor, pe care și le manifestă indiferent de evenimentele sau activitățile organizate. Anul trecut, am trăit bucuria Nașterii Domnului în biserica înfrumusețată de brazii încărcăți cu globuri realizate de către voluntarii Asociației Umanitare Tadeu. Cred că asta ar trebui să continue, bucuria, deopotrivă a celor ce dăruiesc și a celor ce primesc!

Ce v-a determinat să rămâneți aici și să nu mergeți la altă biserică?

Îmi doresc să rămânem aici din multe motive. Motivele au nume de sfinți și nume de oameni. Rămân aici pentru Sfântul Iuda Tadeu și pentru

toți sfinții zugrăviți aici, printre care se află și Sfânta Muceniță Filofteia, ocrotitoarea orașului meu natal. Rămânem aici pentru părintele Mihai în care eu și familia mea vedem un adevărat păstor. Mă rog ca dumnealui să poată călăuzi în continuare pașii fiului meu pe drumul credinței, ca părinte duhovnic și ca prieten. Rămân aici pentru Laura și fiul ei, pentru domnul Adrian Ionescu și soția sa, pentru domnul Valeriu Brahă și fiica sa, pentru Dragoș, pentru frații Jora, pentru Ruxandra și mama ei, pentru Gabriel și părinții lui, pentru doamna Valentina, de fapt pentru toți oamenii de aici.

Cum ați descrie comunitatea de aici?

Nu le știu numele tuturor deocamdată, dar faptul că de fiecare dată la sfârșitul Sfintei Liturghii rămânem toți în jurul mesei de afară, să ne bucurăm împreună de un pahar cu ceai și o felie de cozonac, mă face să simt că fac parte dintr-o mare familie. Oamenii se bucură, se îmbrățișează și, la un moment dat, în mijlocul nostru vine părintele Mihai. Cred că fiecare dintre noi avem o viziune a raiului unde toți ne dorim să ajungem. În ceea ce mă privește, cred cu tărie că aici, la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”, mai ales referitor la această imagine, este o fărâșă de Rai. Pentru aceasta, mulțumesc din tot sufletul!

Secunde veșnice.

Reportaj cu suflet pentru suflete

Ana Maria BURCHI

Stăteau cuminți, cu palmele împreunate așezate în poală, ca semn al resemnării neîntârziată, așteptând, fără să ceară, pe cineva ori ceva care să schimbe o clipă din șirul zilelor la fel.

La o masă, ușor retrasă, o bătrânică nu primise încă în piept mărtisorul promis.

Nicoleta, unul dintre voluntarii noștri, se apropie de singurătatea ei și, printr-un dialog legat de cromatica mărtisorului aflată în concordanță cu nuanțele hainelor purtate de femeie, reușește să risipească aburul solitudinii. Îi prinde în piept floarea colorată primind drept răsplătă un compliment venit dintr-o voce încă tânără:

- „Ești frumoasă!”, îi spuse venerabila doamnă.

Iar Nicoleta îi răspunde printr-un gest simplu: îi odihnește mâna ei în mâna sa sărutând ridurile săpate de plugul anilor.

„Am recunoscut mâinile străbunicii mele în mâinile ei”, ne spune, cu ochi înlăcrimați, Nicoleta. Erau mâini ce purtau greutatea, aproape, a unui secol, căci doar patru ani o mai despart pe Julieta de veacul vieții.

La 96 de ani, Julieta, o doamnă ce poartă numele veșnic îndrăgostitei femei, se apropie de apusul vieții sale strângând în mâini doar palmele maicilor de la Mănăstirea Pasărea, care le îngrijesc cu atâta dăruire, și metalul rece al cadrului care-i ajută mersul greoi al bătrâneții.

Ca ea, sunt multe suflete care așteaptă alinare: copii ori bătrâni, oameni neajutorați pe lângă care ni se

Foto: Arhivă personală

întâmplă, adesea, să trecem grăbiți din cauza lipsei de timp.

Julieta, Cosmin, băiatul din Argeș, bolnav de cancer, care își trăia boala alături de mama sa într-un mediu sărac, plin de nevoi materiale, Marta, fata bolnavă de tetrapareză spastică și sora sa, Maria, ori cei doi frați sirieni, Mariam și Hamud, izgoniți din țara lor de războiul armelor și al greutăților. Sunt doar câțiva dintre oamenii pe care Nicoleta Tase i-a întâlnit în decursul celor trei ani de existență a Asociației Umanitare Tadeu.

„Am învățat că timpul este cel mai de preț dar pe care îl poți oferi oamenilor”, ne spune Nicoleta oglundind toate poveștile în lacrimile din ochii ei mari, rotunzi.

Ne-am putea imagina timpul fiecăruia dintre noi ticăind într-un ceas de buzunar aflat mereu la îndemână. Îi privim, adesea, linia fină conturând, ca un compas, cercul zilelor noastre. Dar zilele au ore, și orele, minute, și minutele, secunde. Să încercăm să luăm de la noi secunde veșnice și să le dăruim celor care tânjesc după ele.

Despre milostenie...

Să faceți milostenie, pomană. Dați de pomană. O, dacă ați ști!... Și Vlahuță spune: „Mila e toată Scriptura!“. Cel mai mare lucru posibil ăsta este. Pentru că atunci înseamnă că iubești. Și, iată, înseamnă educație. Domnule, dacă spune: Însutit veți primi, nu te teme că sărăcești. Vrei să te îmbogățești? Dă! Dar ce, urmărim să ne îmbogățim? Mă doare inima de cel sărac. Nu te doare inima de el, deloc?

Eu am fost surprins de un cerșetor, care era fără picioare, pe stradă. Și ăsta aștepta să îmi vârs buzunarele, nu glumă. Dar eu n-aveam nimic. S-a întâmplat să n-am nimic. Mergeam pe jos, nu aveam bani de mașină. Și i-am spus: „Frate, nu te supăra, n-am nimic, dar îți dau o mână caldă!“. „O, părinte, așa ceva nu mi-a dat nimeni“. Și-mi zic: „Am brodit-o! Am biruit!“.

Ei, vreau să vă spun: nu fiți nepăsători. Și nu așteptați să-i întâlniți. Căutați-i! Căutați-i, pentru că, găsindu-i pe ei, te-ai găsit pe tine. Te-ai consemnat acolo, sus. Nu te poate uita Mântuitorul, nu te poate uita când faci o milostenie. Și rupeți din voi cu orice chip.

Zilele Sfinților

În tradiția populară, vara începea la praznicul Sfântului Timotei, pe 10 iunie, sau de Sfântul Onufrie cel Mare, pe 12 iunie. Calendarele populare erau de acord cu faptul că vara se încheia la Sfânta Maria Mică, de Nașterea Sfintei Fecioare Maria, la 8 septembrie.

Acest interval de timp era „măsurat“ de strămoșii noștri prin sărbători și obiceiuri populare păstrate, uneori, chiar cu sfințenie din moși-strămoși.

Precum alte practici estivale, Zilele Sfinților Mărunți erau sărbători agrare, sărbători ale grâului, iar peste vechii zei ai vegetației s-a suprapus, în timp, praznicul sfinților creștini.

Mărunți (10-14 iunie)

Zilele Sfinților Mărunți cuprind patru sfinți mai puțin cunoscuți, sărbătoriți în perioada 10-14 iunie, în mijlocul lui Cireșar: pe 10 iunie – Sfântul Mucenic Timofte, pe 11 iunie – Sfântul Apostol Vartolomeu, pe 12 iunie – Preacuviosul Onufrie și pe 14 iunie – Sfântul Prooroc Elisei.

Sfinții Mărunți erau considerați, odinioară, străjeri ai verii, deoarece, conform cercetărilor etnografului Mircea Lăptes, se spunea că, acum, grâul începe să se coacă, iar porumbul crește „ca smuls din pământ“. Ei ar fi responsabili cu grindina, vijeliile, furtunile și ploile torențiale, drept pedeapsă pentru oamenii care nu i-au cinstit.

Rubrică realizată: Oana IVAN

Foto: mnn.com

Principesa Mărioara: regina Iugoslaviei

În ziua de 8 iunie 1922, a avut loc la Belgrad căsătoria dintre Principesa Mărioara a României și Regele Alexandru I al Sârbilor, Croaților și Slovenilor. Principesa, supranumită „Mignon“, fiica Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, s-a născut în anul 1900 la Gotha și a crescut în România, unde a trecut prin dramele Primului Război Mondial alături de mama sa, participând la îngrijirea răniților ca soră de caritate.

Căsătoria a consfințit o importantă alianță între cele două state. Pentru România, aceasta însemna consolidarea alianțelor în zona Balcanilor, după ce cu un an înainte Principesa Elisabeta se căsătorise cu prințul moștenitor al Greciei. De partea cealaltă, Regele Alexandru venea din familia Karageorgevici, de importanță locală, iar înrudirea cu casa de Hohenzollern-Sigmaringen sporea prestigiul dinastiei. Deși mariajul era unul aranjat, se spune că cei doi s-au iubit cu adevărat.

După asasinarea Regelui Alexandru în 1934, fiul său, Prințul Petru, devine rege, la doar unsprezece ani, iar Maria devine Regina Mamă a Iugoslaviei. Din această postură, avea să trăiască anii de instabilitate politică, dramele celui de-al Doilea Război Mondial și apoi, exilul de după instaurarea regimului comunist.

Rubrică realizată: Horia-Ioan IOVA

Bisericile ortodoxe din întreaga lume încep să își deschidă porțile credincioșilor după perioade, mai lungi sau mai scurte, în care accesul acestora a fost interzis. Restricțiile au fost ridicate total sau parțial, în funcție de țară. Astfel, în Grecia și Cipru, accesul credincioșilor în biserici a fost permis începând cu 4 mai, dar numai pentru rugăciune individuală. Slujbele cu public vor fi permise în Cipru începând cu 1 iunie. În Albania, bisericile au fost deschise în două etape: pe 17 mai în toate orașele, cu excepția Tiranei și a Durrësului, în aceste două orașe măsura de relaxare fiind aplicată abia pe 24 mai, cu recomandarea ca bătrânii, bolnavii și copiii să nu participe încă la slujbe. În New York, unul dintre cele mai mari focare ale pandemiei, bisericile au fost deschise începând cu 21 mai, dar cu condiția ca numărul participanților la slujbe să nu depășească 10 persoane. (orthochristian.com)

Biserica Ciprului a anunțat că nu va împărtăși credincioșii folosind lingurițe de plastic. Trupul și Sângele Domnului vor fi împărțite credincioșilor cu aceleași lingurițe metalice cu care au fost împărțite întotdeauna. „Sfânta Împărtășanie va rămâne neschimbată, așa cum este de mii de ani”, a declarat Mihalīs Spirou, purtătorul de cuvânt al Bisericii Ciprului. Biserica s-a declarat, totuși, de acord cu păstrarea regulilor de distanțare (o singură persoană pe o suprafață de 8 metri pătrați). Icoanele vor fi dezinfectate permanent, iar anafura va fi împărțită în punguțe de plastic. (orthodoxianewsagency.gr)

Opetiție privind abrogarea legii 3316 de modificare a Codului Penal ucrainian care prevede introducerea de amenzi și pedepse cu închisoarea pentru acte de intoleranță împotriva persoanelor aparținând diverselor minorități sexuale a adunat numărul necesar de semnături pentru ca legea să fie rediscutată în Parlament. Inițiatorii petiției, Consiliul Ucrainenilor, o asociație de organizații religioase și publice, au declarat că se opun violențelor de orice fel împotriva oricărui cetățean al Ucrainei, dar că legea 3316, în forma actuală, se opune unor drepturi constituționale fundamentale, precum dreptul la exprimare, libertatea de gândire și conștiință, dar și libertatea de întrunire și asociere. (orthochristian.com)

Vrei sa te implici?

Toți cei care vor să aducă un pic de bucurie semenilor pot sprijini, ca voluntari, acțiunile sociale. Avem nevoie de o echipă mai mare. Vino în echipa Asociației Umanitare Tadeu! Împreună vrem să facem viața mai liniștită pentru semenii noștri.

E-mail: asociatiaumanitaratadeu@gmail.com

Telefon: 0731 955 215

ASOCIAȚIA UMANITARĂ
TADEU

CONTRIBUȚIA ANUALĂ

Ne dorim mereu să facem din Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” un spațiu primitor și civilizat. Contribuția anuală de 100 de lei/ familie ne este de mare ajutor în acest sens.

Vă mulțumim!

Declarația unică

Persoanele fizice care au realizat în anul 2019 venituri pentru care au obligația completării declarației unice pot dispune asupra destinației unei sume reprezentând până la 3,5% din impozitul datorat pe venitul net/câștigul net anual impozabil pentru susținerea Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă” completând Capitolul 1, Secțiunea 6, al declarației unice până pe data de 30.06.2020.

SECȚIUNEA 6: DESTINAȚIA SUMEI REPREZENTÂND PÂNĂ LA 3,5% DIN IMPOZITUL DATORAT PE VENITUL NET/ CÂȘTIGUL NET ANUAL IMPOZABIL

1. Bursa privată ☐	
Contract nr./data	
Suma plătită (lei)	
Documente de plată nr./data	
2. Susținerea unei entități nonprofit/unități de cult ☒	
Denumire entitate nonprofit/unitate de cult	PAROHIA "SFANTUL DUMITRU-POȘTA"
Cod de identificare fiscală a entității nonprofit/unității de cult	16081893
Cont bancar (IBAN)	RO95RNCB0069110986130001
Suma (lei)	

Program liturgic | 1 - 14 iunie

MARȚI, 2 IUNIE

- > 06:00 - Sfânta Liturghie
- > 07:30 - Program de spovedanie

VINERI, 5 IUNIE

- > 18:00 - Acatistul Sf. M. Mc. Dimitrie
- > 18:30 - Program de spovedanie

SÂMBĂȚĂ, 6 IUNIE (*Moșii de vară*)

- > 08:00 - Utrenia, Sfânta Liturghie și Parastas
- > 18:00 - Vecernie cu Litie

DUMINICĂ, 7 IUNIE (†)

- Pogorârea Sfântului Duh*
- > 08:00 - Utrenia, Sfânta Liturghie și Vecernie

LUNI, 8 IUNIE (†) *Sfânta Treime*

- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

MARȚI, 9 IUNIE

- > 06:00 - Sfânta Liturghie
- > 07:30 - Program de spovedanie

VINERI, 12 IUNIE

- > 18:00 - Acatistul Sf. M. Mc. Haralambie
- > 18:30 - Program de spovedanie

SÂMBĂȚĂ, 13 IUNIE

- > 10:00 - Parastase*
- > 18:00 - Vecernie și Paraclisul Maicii Domnului

DUMINICĂ, 14 IUNIE

- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

*dacă sunt anunțate din timp

Strada Franceză nr. 1, sector 3, București

mihaiogjar@yahoo.com

www.sfantuldumitruropa.ro

facebook.com/revistadimitrios

BCR, Agenția Libertății - RO95 RNCB 0069 1109 8613 0001